Оскресни, Бо́ян, світлий наш співаче!
Чому так довго в потемку ночуєш?
Дармо по тобі руська слава плаче,
А ти їй, руський бояне, не чуєш?
Калина наша більше вже не родить,
Барвінки наші в гаю усихають,
А ясна зоря все а все не сходить,
Бо наші зорі все тебе чекають.
Оскресни, Бо́ян, з руської могили —
Ци вна навіки вже тебе присіла?
А яворові лози в нас не цвили,
А наша пташка в борі заніміла;
Бо наші-сь бори лиш тогді кохали,
Коли соколи ними ще линули,
А наші пташки лиш тогді співали,
Коли ще твою віщу пісню чули.

Оскресни, Боян, з кедрової труни,
Де нині клониш світлу главу твою,
Кини пальцями золотії струни,
А грай нам пісні, о, заграй до бою! —
А як ті снове, що вітри розвіють,
Як ті димове, що на сонці гинуть,
Так ті пропадуть, що кайдан нам гріють.
О, грай нам, Боян, грай нам, божий сину!

О, грай нам, Боян, а пусти соколи,
Де Київ світить, де наш Лев дрімає,
А найдеш, друже, дружину поволі:
Там Тара-козак, Богдан тут співає
О ділах славних Буй-Тур Всеволода,
О красній Ксені, Чабраєвій силі,
О нашій правді, о правді народа, —
А ти лиш, Боян, ти лиш спиш в могилі.